

לְשִׁיר אֹו לְבָבוֹת!

מְלַסְנִים בְּנֶעֱר, שׁוֹרְרֵת לִי שִׁירֶיךָ
וּבְמֹו אֵלֶיךָ מְשַׁכְּתֵנִי;
שׁוֹרְרֵת אַף סִפְרֵת לִי הַמֶּזֶן סִפְרֶיךָ
וּבְמִתְקָם וּבְחֶסֶם צְדֵתֵנִי.

וְאַחֲוֹשׁ שְׁנַסְשִׁי כֹה תַעֲרַג לַחַיִּים,
כֹה תִשְׁאַף עוֹד לְרֹאוֹת בְּמוֹכָה;
וְלַחֲטִי דְמִיתִי שְׁאַלָה שִׁירֶיךָ
יִשְׁעִשְׁעוּנִי עַד זְקֵנָה וְשִׁיבָה.

וּבָבֹא אֲזִי בְשׁוֹאָה עֲלֶיךָ הָאוֹיֵב
וְיִבְךָ בְּלִי חֶמְלָה וְחִנּוּקָה,
אֲזִי שְׁתֵּאֵם חֲדָלֵת לִי לְשׁוֹרֵר שִׁירֶיךָ
וְתִשְׁאַי קוֹל מְסֻפֵּד, קוֹל קִינָה.

וְאַסֵּן אֵלֶיךָ – וְאַרְאֶךָ בּוֹכֵיהַ:
תִּזְלַגָה הַדְּמָעוֹת עַל לַחֲוִי
וְיִתֵּר בִּי לִבִּי, וְתִחַלֵּף שְׂמֵחָתִי
וְאַמְרֵר עֲפֹדֶךָ בְּבִכִּי.

וּמִתְוַקֹּצֹת וּנְעִימוֹצֹת לִי הִיוּ הַדְּמָעוֹת,
כְּשִׁירִים שְׁשֵׁרֵת לִי מְלַסְנִים! . . .
כִּי הִשְׁקִיו לְרוּחָה אֶת צֵת לְבָתִּי
הַעִירוּ זְכָרוֹנוֹת נוֹשְׁנִים . . .

ואזכר הארץ ששפה מקדם
 שושנת אביבי סרחה:
 וכבר אז התחדש בי שנית הרוח.
 ועל דרכי התקנה זרחה . . .

אך עתה — אלמה את נכחי נצבת.
 ולגנדי עיניך מישירי:
 כפסל מביטי בלי חיים, בלי תנועה.
 לא תבכי אף גם לא תשירי . . .

מ. ג. וואלק.

„מרחיבי השפה” ומתנגדיהם.

מיום שיצאה מחברתי, שפת עבר — שפה חיה התחולל על ראשי סער, נורא. מכל עברים התנסלו על מרחיבי השפה. המחדשים וכדומה. אחד המתנסלים מצא גם לאפשר לכנות את ספרי הגז' בשם „גבוה”. מבלי בקר ונתח אותו כלל, מבלי כל ראיות והוכחות.

והנה כל עוד הסתפקו, מתנגדיי בהרסות לבר, לא מצאתי לנכון לענות דבר וחצי דבר: אם הצעותי הן דבר שהזמן נרם ונסרו על עמודים חוקים, אז לא יבטלו אותן כל מיני זלזולים שבעולם; ואם באמת שלא בצדק וללא צורך הן, אז הן לא אועיל בתשובותי והגנותי מאומה. ואולם בהשלחי (תוכי ג', עמ' 286—292) יצא גם מ. בלשן נגד מחיה הלשוני ואהבת-החדש בשפה; ואף כי הסוסר הזה לא בא גם הוא בראיות ובהוכחות, והוא מרסרף על פני כל הענין הזה בסוליסון ולא במאמר מדעי, בכל זאת נמצאים בו דברים, המכריחים אותי לברר עוד הפעם את היסודות הראשיים, שעליהם נשענת „הרחבת השפה”.

קודם כל אנסה לברר, עד כמה אפשר להשוות את „מרחיבים” והמחדשים כעת ל„מניחי הלשוני”. שעליהם תלו חכמי-הדקדוק הקדמונים את כל אלה מחוינות השפה שלא יכלו לכארם בסכות ידועות ומוכנות.

כמדומני, כבר הגיעה השעה לעזוב את העלילה, כי המחדשים בוראים מלים. לברוא יש מאין אפשר היה באמת אך ורק ל„מניחי-הלשוני”. המצויים ברמיונם של המדקדקים הישנים. לבדות שרשים חדשים ולאמר: שורש זה משמש למוכח זה ושורש אחר למוכח אחר — אפשר רק לאנשים שאינם יודעים מאומה מן ההתפתחות